

Sygn. akt – IX Ka 168/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17. czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Sędziowie: S.S.O. Marzena Polak

S.S.O. Aleksandra Nowicka

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 17. czerwca 2014 r.

sprawy **M. K.** – oskarżonego z art. 278§1 kk i z art. 288§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 9. stycznia 2014 r., **sygn. akt II K 802/13**,

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Grudziądzu) na rzecz kancelarii adwokackiej adw. J. K. 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) zł (brutto), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 168/14

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 8 kwietnia 2013 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami z terenu Zakładu Usługowo-Handlowo-Produkcyjnego (...) spółka jawna przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 93 mb różnego rodzaju rur stalowych o łącznej wartości 824,28 zł na szkodę Zakładu Usługowo -Handlowo –Produkcyjnego (...) spółka jawna w B.,

tj. o czyn z art. 278 §1 kk

II. w dniu 5 czerwca 2013 r. w G. w sposób umyślny w oknie wystawowym pomieszczenia biurowego firmy ubezpieczeniowej (...)dokonał rozbicia podwójnej szyby zespolonej powodując starty w kwocie 859 zł na szkodę J. R.,

tj. o czyn z art. 288§1 kk

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014 r. (sygn. akt II K 802/13) uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to za czyn z punktu I a/o tj. występku z art. 278 §1 kk na

podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności zaś za czyn z punktu II a/o tj. występki z art. 288§1 kk na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Łącząc w/w kary sąd meriti wymierzył oskarżonemu karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności zaś na mocy art. 46§ 1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Zakładu Usługowo –Handlowo -Produkcyjnego (...) spółka jawna w B. kwotę 274,75 zł tytułem częściowego naprawienia szkody zaś na rzecz pokrzywdzonego J. R. kwotę 859 zł tytułem całkowitego naprawienia szkody.

Oskarżony został zwolniony od kosztów procesu, a wydatkami postępowania obciążony został Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżony** podnosząc zarzuty:

1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez błędne przyjęcie, że wartość skradzionego mienia objęta zarzutem z punktu I a/o wynosiła 824,28 zł podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje odmiennie,
2. naruszenia zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 5 kpk przy wyrokowaniu w odniesieniu do zarzutu z punktu II a/o.
3. rażącej surowości kary.

Treść apelacji wskazuje, że oskarżony wnosił o:

- zmianę punktu I poprzez ustalenie, że dopuścił się kradzieży 30 mb rur o wartości mniejszej niż 250 zł i po przyjęciu, że czyn ten stanowi wykroczenie wymierzenie mu kary aresztu z warunkowym zawieszeniem wykonania,
- zmianę punktu II uniewinnienie od popełnienia czynu z art. 288§1 kk,
- zmianę orzeczenia o karze poprzez złagodzenie kary łącznej i warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego była pozbawiona słuszności.

Ani sugestie oskarżonego o poczynieniu błędnych ustaleń w zakresie ilości i wartości skradzionego mienia w dniu 8 kwietnia 2013 r. (czyn z punktu I a/o) ani jego żądanie uniewinnienia od popełnienia czynu z punktu II a/o nie były zasadne; także zarzut rażącej surowości kary nie zasługiwał na uwzględnienie.

Jeśli chodzi o ustalenia odnośnie kradzieży rur stalowych z zakładu (...) to oskarżony myli się podnosząc, że sąd meriti błędnie przypisał mu kradzież 93 mb rur o łącznej wartości 824,28 złotych. Oskarżony przekonywał, że ukraść wówczas co najwyżej 33 mb rur o wartości poniżej 250 złotych, co oznaczało, że powinien odpowiadać za wykroczenie; jednak w kontekście zebranych w sprawie dowodów - ocenianych przez pryzmat reguł logiki i doświadczenia życiowego - powyższym zapewnieniom oskarżonego nie sposób dać wiary zważywszy na stanowcze zeznania M. C., który ostatecznie podał, iż 8 kwietnia 2013 r. skradziono z terenu zakładu 93 mb rur i przedstawiały one wartość 824,28 złotych. Zeznania M. C. są przekonujące i w kontekście jego ostatnich twierdzeń - mimo, że początkowo zeznawał odmiennie - nie można mieć wątpliwości co do ilości i wartości skradzionego przez oskarżonego mienia. Faktem jest, że zeznając po raz pierwszy stwierdził, że z terenu zakładu (...) dokonano kradzieży większej ilości rur (110 mb), jednakże na dalszym etapie dokonał korekty swoich zeznań, stosownie do wyników przeprowadzonej inwentaryzacji. Bezpodstawne są przy tym obawy oskarżonego, iż mylnie przypisano mu kradzież wszystkich brakujących w zakładzie rur, w tym tych które mogły zostać skradzione przed 8 kwietnia 2013 r. M. C., odwołując się do wyników inwentaryzacji, szczerze przyznał, że faktycznie mogło się zdarzyć, iż część brakujących w zakładzie rur (około 37 mb) została skradziona 6 kwietnia 2013 r., lecz od razu wyjaśnił, iż ilość rur skradzionych przez oskarżonego wyliczył w sposób pewny w oparciu o dane z inwentaryzacji oraz posiłkując się treścią umowy sprzedaży rur do punktu skupu złomu oraz wagą rur utraconych 6 kwietnia 2013 r. Wskazał, że przyjmując średnią

wagę metra rur, które zginęły oraz średnią cenę metra rur to 6 kwietnia 2013 r. zginęło 17 mb rur skoro o wadze 37 kg, a pozostałe rury w ilości 93 mb zginęły 8 kwietnia 2013 r. Zeznania świadka M. C. są logiczne i rzeczowe, dlatego zasadnie przyjęto je za podstawę ustaleń w przedmiocie ilości i wartości rur skradzionego przez oskarżonego. Żądanie zatem oskarżonego by dokonać korekty wyroku w tym zakresie było bezpodstawne.

Także w przypadku oceny dowodów i ustaleń faktycznych w odniesieniu do czynu z punktu II a/o sąd odwoławczy nie doszukał się uchybień wytkniętych w apelacji. Zdaniem oskarżonego nie ma dowodu jego winy gdyż zeznania świadków nie są jednoznaczne, nie został rozpoznany przez żadnego świadka zaś jego przyznanie się do winy w postępowaniu przygotowawczym zostało wymuszone przez przesłuchujących funkcjonariuszy policji. Tego rodzaju sugestie okazały się nieuzasadnione. Bezwzględne dla wersji oskarżonego przeczącego by dopuścił się zniszczenia mienia okazały się spójne, logiczne i rzeczowe zeznania R. S. i J. W., i choć na rozprawie J. W. rzeczywiście nie rozpoznała oskarżonego wyrażając niepewność czy to oskarżony dokonał wybicia szyby, to jednak świadek R. S. (1) stanowczo potwierdził, że oskarżony jest mężczyzną, którego dostrzegł 5 czerwca 2013 r. na ulicy (...) i który kopnął w szybę w witrynie firmy (...). Wersja oskarżonego nie wytrzymała konfrontacji z łączną wymową zeznań R. S. (1) i J. W. oraz relacji Ł. i J. R.. Zeznaniami w/w świadków nie sposób zarzucić nieszczerości czy manipulowania faktami. Także tłumaczenia oskarżonego, że jego przyznanie się do winy w postępowaniu przygotowawczym nie ma mocy dowodowej bowiem było wynikiem bezpodstawnych nacisków wywieranych przez przesłuchujących go policjantów, nie zasługują na uwzględnienie bowiem przeczą im jednoznaczne i zgodne zeznania W. S. i R. S. (2).

Z tych wszystkich względów brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji oskarżonego. Ocena przeprowadzonych dowodów jest rzetelna zaś ustalenia faktyczne jak i poczynione w oparciu o nie wnioski prawidłowe.

Także rozstrzygnięcie w zakresie orzeczenia o karze jest poprawne i nie sposób podzielić przekonania oskarżonego o zbytnej surowości wymierzonej mu kary.

Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne czyny (karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278§1 kk oraz karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 288§ 1 kk), uwzględnił należyte dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Ukształtował ich wysokość w sposób odpowiadający stopniowi winy oskarżonego i stopniowi społecznej szkodliwości jego czynów a także miłą bacznie na konieczność zapewnienia realizacji celów kary. Kary pozbawienia wolności zostały wymierzone blisko dolnych granic zagrożenia, stąd nie mogą zostać uznane za zbyt surowe. Niższe kary niż orzeczone przez sąd I instancji mogłyby wywołać u oskarżonego poczucie bezkarności i opłacalności popełnienia przestępstw, czego należy unikać.

Także wymiar kary łącznej 11 miesięcy pozbawienia wolności z rezygnacją z warunkowego zawieszenia jej wykonania należy zaakceptować. Relacje między czynami popełnionymi przez oskarżonego nie są tego rodzaju by uzasadniały ukształtowanie kary łącznej przy zastosowaniu innej zasady orzekania o karze łącznej niż przyjęta przez sąd I instancji. Sąd Rejonowy decydując o kształcie kary w należyty sposób uwzględnił nadto właściwości i warunki osobiste oskarżonego a wymiar kary dostosował by osiągnąć cele kary. Dotychczasowa postawa oskarżonego, który mimo młodego wieku (20 lat) ma już na swoim koncie pięć wyroków skazujących nie pozwala przyjąć by kara w niższej wysokości i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zrealizowała wobec oskarżonego cele prewencyjne i wychowawcze. Oskarżony przez ostatnie lata prezentuje jednoznacznie naganną postawę i popełnił do tej pory szereg przestępstw, wykazując się skrajną nieodpowiedzialnością i ignorancją dla porządku prawnego. Ilość popełnionych do tej pory przestępstw oraz odpowiadająca im ilość wyroków skazujących świadczyła, że czyny z niniejszej sprawy nie były przypadkowymi zdarzeniami w życiu oskarżonego. Postawa jaką do tej pory oskarżony prezentował (zwłaszcza, że obecnie ani nie wyraża skruchy czy żalu ani nie daje sygnałów by rozumiał niewłaściwość swojego zachowania), nie daje żadnej gwarancji, że przebywając na wolności nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem, a tylko takie przekonanie uzasadniałoby skorzystanie z instytucji z art. 69 kk. Ani zatem złagodzenie wymiaru kary ani warunkowe zawieszenie jej wykonania nie wchodziło w przypadku oskarżonego w grę, bowiem odbyłoby się to kosztem realizacji celów kary. Nikt inny tylko oskarżony swoją nieodpowiedzialną postawą doprowadził do tego, że wymierzono mu karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym. Co ważne, oskarżony mimo dotychczasowych wyroków i

orzekanych kar, nie podjął widocznych starań by zmienić swoje postępowanie, licząc zapewne na wyrozumiałość sądów, jednakże na dalsze tolerowanie ignorowania przez niego porządku prawnego nie można pozwolić.

Z uwagi na powyższe jak również po stwierdzeniu, iż w toku postępowania Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze będących podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżonego z obowiązku ich uiszczenia a obciążając wydatkami postępowania odwoławczego - w tym kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu - Skarb Państwa. Oskarżony nie ma zawodu i nie pracuje, a obecnie przebywa w zakładzie karnym co praktycznie wyklucza jego możliwości płatnicze.